

afdoend belang en op een wijze die de perken van de normale uitoefening ervan door een voorzichtig en zorgvuldig persoon kennelijk te buiten gaat. Het feit dat de litigieuze conclusie middelen bevat staat niet in de weg dat zij uit de debatten wordt geweerd en verplicht de rechter niet deze middelen te beantwoorden.

De beroepsrechters hadden in dit geval een beroepsconclusie uit de debatten geweerd die een opsomming bevatte van teksten die niet allen betrekking hadden op de zaak, die delen zonder enige relevantie overnam van conclusies uit andere zaken, en waarvan de middelen inhoudelijk tegenstrijdig waren met deze ontwikkeld in het verzoekschrift tot hoger beroep.

HOF VAN CASSATIE 25 MAART 2010

UITGAVEN EN KOSTEN (GERECHTELIJK RECHT)

Rechtsplegingsvergoeding – Wetten, decreten, ordonnances, besluiten – Werking in de tijd

Zaak: nr. C.08.0483.N

In een arrest van 25 maart 2010 boog het Hof van Cassatie zich over de werking in de tijd van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van erelonen van advocaten. Deze wet is van toepassing op alle zaken waarin op 1 januari 2008 nog uitspraak moest worden gedaan. Hieruit volgt dat de nieuwe wet niet alleen van toepassing is op de vorderingen die onder de vorm van een rechtsplegingsvergoeding worden geformuleerd, maar ook op de vorderingen strekkende tot vergoeding van de kosten en erelonen als vergoedbaar element van schade. Ook wanneer hierover vóór 1 januari 2008 uitspraak is gedaan en hiertegen beroep is aangetekend, moet de appelrechter de wet van 21 april 2007 toepassen, en dit op beide aanleggen, met dien verstande dat de eventueel toe te kennen rechtsplegingsvergoeding voor de eerste aanleg de aanvankelijk gevorderde schadevergoeding vervangt.

HOF VAN CASSATIE 22 APRIL 2010

UITGAVEN EN KOSTEN (GERECHTELIJK RECHT)

Rechtsplegingsvergoeding – Afwijking van basisbedrag

Zaak: nr. C.09.0270.N

Van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding in toepassing van artikel 1022 Ger.W. kan de rechter alleen afwijken (binnen de grenzen van de minimum- en maximumbedragen) op verzoek van een van de partijen en in een met bijzondere redenen omklede beslissing. Indien de in het gelijk gestelde partij enkel de ‘wettelijk voorziene rechtsplegingsvergoeding’ vordert zonder nadere precisering komt dit neer op het vorderen van het basisbedrag en kan de rechter niet een hoger bedrag toekennen.

HOF VAN CASSATIE 22 APRIL 2010

UITGAVEN EN KOSTEN (GERECHTELIJK RECHT)

Rechtsplegingsvergoeding – Samenhang

Zaak: nr. C.09.0269.N

In een arrest van 22 april 2010 preciseerde het Hof van Cassatie dat wanneer twee of meer vorderingen wegens samenhang worden gevoegd, de rechter twee of meer rechtsplegingsvergoedingen kan toekennen, indien hij oordeelt dat de samengevoegde zaken afzonderlijke geschillen uitmaken.

COUR D’APPEL DE BRUXELLES 20 MAI 2010

FRAIS ET DÉPENS (DROIT JUDICIAIRE)

Indemnité de procédure

Aff.: n° 2008/KR/369

Dans un arrêt du 20 mai 2010 la cour d’appel de Bruxelles a considéré que la procédure d’appel ne donnait pas lieu à une indemnité de procédure lorsque l’objet de l’appel se limite au montant des dépens de première instance.

COUR DE CASSATION 30 AVRIL 2010

INTERMÉDIAIRES COMMERCIAUX

Concession de vente – Qualification

Aff.: n° C.08.0413.F

Dans un arrêt du 21 mars 2008 la cour d’appel de Bruxelles avait refusé la qualification de concession de vente à un contrat qui octroyait à un revendeur une exclusivité

pour la distribution des produits Barilla à la grande distribution en Belgique. Le distributeur était rémunéré par le fournisseur sous la forme d'un pourcentage fixe sur les ventes réalisées. Son bénéfice provenait donc d'une commission plutôt que de la différence entre le prix d'achat et le prix de revente, prix de revente qu'il n'était d'ailleurs, selon la cour d'appel, pas libre de fixer, compte tenu de la position de force de l'acheteur dans le secteur de la grande distribution. Même si le distributeur achetait pour revendre, supportait certains frais et finançait son stock, il avait la certitude de percevoir un pourcentage fixe sur les ventes. Quant au risque d'insolvabilité, il était supporté par le distributeur, mais s'agissant de la grande distribution, ce risque était pratiquement nul selon la cour d'appel, qui, sur la base de ces éléments, avait considéré que le contrat ne répondait pas à la notion

de concession de vente, de sorte que la loi du 27 juillet 1961 ne s'appliquait pas.

Par un arrêt du 30 avril 2010 la Cour de cassation a cassé cette décision. La cour d'appel, en admettant que le distributeur achetait pour revendre et supportait certains risques liés à la distribution des produits ne pouvait, sur la base des divers motifs évoqués (dont le mode de rémunération), légalement considérer qu'il n'existait pas de concession de vente entre les parties, une concession de vente étant une convention en vertu de laquelle un concédant réserve à un concessionnaire le droit de vendre, en son propre nom et pour son propre compte.

Olivier Vanden Berghe

Liedekerke Wolters Waelbroeck Kirkpatrick

2. BANKRECHT EN FINANCIËEL RECHT/DROIT BANCAIRE ET FINANCIER

Wetgeving/Législation

FINANCIËEL RECHT

Witwasreglementering

Koninklijk besluit van 16 maart 2010 tot goedkeuring van het reglement van de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen betreffende de voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme

Op 24 maart 2010 verscheen in het *Belgisch Staatsblad* het koninklijk besluit van 16 maart 2010 tot goedkeuring van het reglement van de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen betreffende de voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme (hierna ook: 'het reglement'). Dit reglement kadert in de diverse regelgeving waarmee de regelgever beoogt om te vermijden dat gelden afkomstig uit zekere misdadige activiteiten, inzonderheid middels het financiële bestel, in de reguliere economie zouden worden opgenomen.

Zoals gekend, is de bestrijding hiervan reeds decennialang een prioritaire beleidsdoelstelling van zowel diverse supranationale regelgevers, als van de nationale wetgever.

De basiswet binnen de Belgische rechtsorde vormt de wet van 11 januari 1993 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme¹ (hierna ook: 'de wet'), zoals deze recent is gewijzigd bij de wet van 18 januari 2010 tot wijziging van de wet van 11 januari 1993 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme, en het Wetboek van Vennootschappen², waarmee inzonderheid werd beoogd om de derde Europese witwasrichtlijn en de bijbehorende uitvoeringsrichtlijn in Belgisch recht om te zetten³.

Krachtens die aldus gewijzigde wet, is de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen (CBFA) bevoegd om bij reglement vast te stellen hoe de instellingen die onder haar toezicht sorteren, invulling dienen te geven aan de betrokken wettelijke verplichtingen.

Omwille van de voormelde wetswijziging van 18 januari 2010 zag de CBFA zich genoodzaakt om op 23 februari 2010 een reglement goed te keuren ter vervanging van haar eerdere (soortgelijk) reglement van 27 juli 2004 betreffende de voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme (hierna: 'het regle-

¹. BS 9 februari 1993.

². BS 26 januari 2010.

Voor een duiding van de inhoud van deze wetswijziging, zie R. FELTKAMP, *Actualia* van mei 2010, *TBH* 2010, p. 429.

³. Richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 2005 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme.